

ØHI fylder 75 – læs her om klubbens første år

Skrevet af Kræn Andersen 1981, let forkortet

Kræn Andersen

Det ville være en sensation, hvis Øster Hornum ikke havde haft en idrætsforening. Det er derfor ingen sensation, at vi har en forening og den holder jubilæum. Alligevel vil vi stoppe op og se på vor jubilar, som skik og brug ved runde dage. Vi, der har fulgt ØHI i de 50 år, må være taknemlige for det liv, der har været i og med denne forening. Især må vi takke alle dem, der gennem årene har ofret fritid for at få foreningens aktiviteter til at "køre". Men prøv at tænke den tanke, at ØHI ikke var blevet startet. Nej, det er ikke til at forestille sig. Men der var en tid før ØHI. Kan vi forestille os den? Ja, vi prøver at skrue tiden tilbage.

Vi må så tænke på de mennesker, der boede i landsbyen og omegnen og deres behov og muligheder. I selve byen var der en hel flok unge mennesker beskæftiget. Alene brugsforening og mejeri tegnede sig for en flok. Håndværkerne og gårdene havde også mange i deres brød. Dertil kom de mange ved landbruget i øvrigt uden for byen. Men arbejdsdagen var lang, så i sommerhalvåret var der ikke det store behov for beskæftigelse efter arbejdstid. Lad os se lidt nærmere på dette forhold. Mejeristerne, der begyndte tidligst om morgenen, gik hjem sidst på eftermiddagen, omklædte og med slips, men måtte tidlig i seng om aftenen for at få udhvilet til næste dag. Brugsen havde åben til kl. 18 i de fire første dage, kl. 19 om fredagen, samt til kl. 20-21 om lørdagen, hvorefter butikken skulle gøres ren og hylderne fyldes op. Såvel på mejeri som i brugs kom dertil "regnetimer", når afregning og tilgodehavender skulle gøres op. Håndværkerne arbejdede hver dag til kl. 18 - også lørdag. Piger og karle på gårdene var slet ikke færdige til at gå i "byen" så tidligt på aftenen. Der foresvæver mig noget om aftenmalkning for pigerne og fodring af heste (kl. 21). Disse arbejdsforhold gjorde, at behovet for fritidsbeskæftigelse ikke var et problem. Dertil kom, at børnene som regel gik i skole til de var 14 år, og derefter kom ud for at tjene. Der var arbejde nok. Længere skolegang? Joh, lærerens og præstens børn skulle måske "læse videre", men den altovervejende flok kom ud på arbejdsmarkedet.

Fodboldholdet 1915 foran Varehuset

Gymnastikholdet 1910, leder Thomas Madsen

Men i vinterhalvåret var der bedre tid. Markarbejdet var indstillet, og de mange piger og karle rundt om på gårdene fik tid til at gå til gymnastik. Derfor havde vi en gymnastikforening. Hvor langt tilbage der blev dyrket gymnastik, har jeg ikke efterforsket, men i hvert fald i hele dette århundrede. Samfærdselsmidlerne havde udviklet sig. Cyklen var blevet almindelig. Min far fortalte tit om de håndværkere, der gik på arbejde, milevidt, og når der skulle spilles op til dans, kom spillemanden til fods. Dette havde ændret sig. Man cyklede. Vejene var også blevet bedre. Tit med gode cykelstier, opstået ved at fodgængere og cyklister havde "trådt" stien i vejrabatten. Nu til starten af ØHI.

I tyverne var der kommet en del ny folk til byen. Anton Larsen overtog Varehuset, bager S.C. Andersen havde afløst den gamle bager Lundorff, Niels Andersen, "smejen", byttede sig fra Byrsted til Øster Hornum, Frits Hansen, slagtersøn fra Støvring, blev slagter i Øster Hornum, Søren Larsen startede salon i en stue, hvor nu Anton Granat har cykelforretning osv. Nye folk nye skikke. Især blev der lagt mærke til den nye bager, der var elitegymnast fra Randers. Han blev leder af drengehold i gymnastik.

Jeg var selv med på holdet og jeg kan bevidne, at det ikke kneb med disciplinen. Selv nu, 50 år efter, får jeg hænderne op af lommen, hvis jeg møder ham på fortovet, om en hånd skulle have forvildet sig ned i varmen. ”Smejen” var gammel fodboldspiller og de unge, slagteren og barberen m.fl., var også ”fodboldgale”.

Min første erindring om fodbold er knyttet til Sandgraven. Det vil jeg tro gælder de fleste, der var drenge på den tid. Vi tumlede i de to ”gryder”, der var plantet i den gamle losseplads. Selv i skolens gymnastiktime gik læreren med os derop. Legepladsen ved skolen var endnu ikke planeret, idet der på nordsiden af skolen var kridtgrav og på sydsiden masser af vinduer.

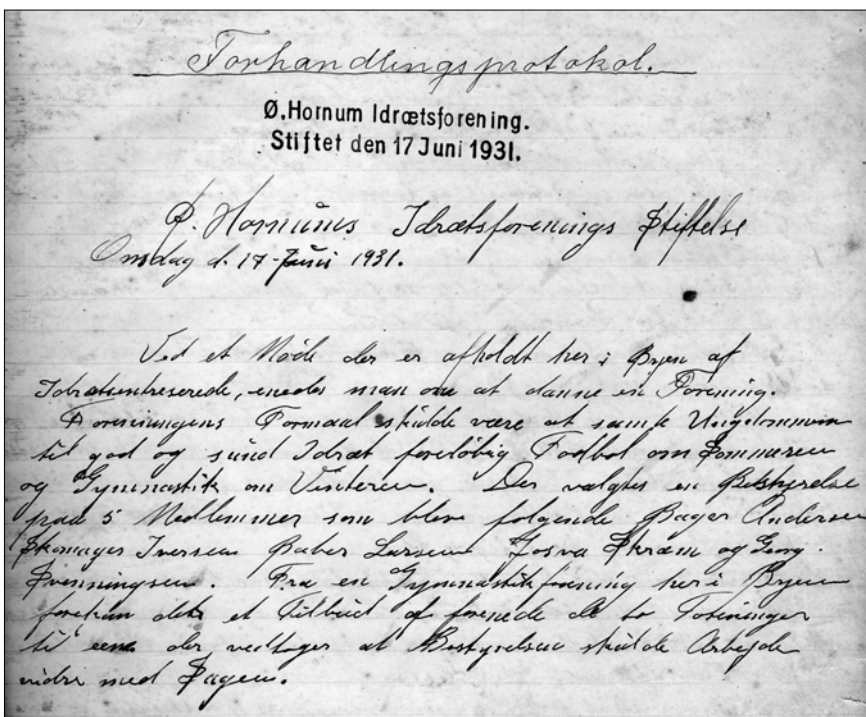

Bygaden, hvor der blev spillet fodbold

Det hændte også at vi trillede med bolden på Bygaden. Skulle der komme en bil gik det jo ikke af i stilhed, og vi indstillede ”skydningen”, til den var drønet forbi. Når støvet havde lagt sig, startede vi igen. Desværre hændte det, at bolden satte sig fast i telefontrådene. Det var jo i nærheden af centralen, så der var mange tråde.

Da opstod tanken om at gymnastikforeningen skulle tage sig af boldspil om sommeren. Hos skomager Iversen, der boede på hjørnet, hvor centralen nu ligger, dumpede man tit ind og fik en snak. De unge samledes hos Anton Larsen i butikken for at købe ind: tobak, tøj osv. og tanken om at få organiseret fodboldspillet blev almindeligt sam-

talemæne. Hos barberen måtte skolebørn ikke komme fredag eller lørdag, hvis det kunne undgås, han havde alt for travlt med at klippe og barbære de voksne. Man ventede på bænken. Nuværende frisør, Edvard Andersen, har endnu den tomandsbænk, der lige som stenene i den gamle bygning har været ”sæde” for mange beslutninger. Da den ikke kan fortælle (det er ingen sladrebenk), vil jeg ty til forhandlingsprotokollen for at få vished for mine antagelser, så det hele ikke beror op mine erindringer.

Ja, jeg huskede rigtigt: Gymnastikforeningen var dybt involveret. Denne gamle forening kunne selvfølgelig have udvidet sit formål til at omfatte fodbold om sommeren, men man valgte altså at begynde på en frisk. Lad os alligevel ikke her i fest-året glemme det der gik forud. Gymnastikken havde været dyrket i årtier, og blev også det fundament, den nystartede forening byggede på. Gymnastikforeningen opløstes og overdrog sine redskaber til ØHI eller: Øster Hornum Idræts og Gymnastikforening.

Det skrev Peter Jønson og Valdemar Kristensen under på den 15. juli 1931. ØHIs første bestyrelse kunne trække i arbejdstøjet. Det var Josva Skram, Georg Svenningsen, Søren Larsen, Niels Iversen og S.C. Andersen.

ØHIs start var således et generationsskifte, men en total omvæltning var det ikke. I det første år drev foreningen da også gymnastikken videre. For at skaffe midler til leje af en ”fodboldplads” opførte man dilettant i vinteren 31/32. Man lejede scenen til dilettantforeningen ”Skjold”, der ejede fortæppe og sætstykker. I forbifarten skal nævnes, at ”Skjold” var dannet til brug for dilettantforestillinger. Det kostede 10 øre at blive medlem og så var forestillingerne jo ikke offentlige, og afgifter kunne spares. Man læste lektien så godt, at man kunne tage på turné. Der var forestilling i Støvring, Valsgaard og Svenstrup. Overskud i alt 190,00 kr.

Så da foråret kom og der blev generalforsamling kom fodbolden ”på bane”. Der blev nedsat et spilleudvalg: Peter Jønsson (Granat), Skomager N. Iversen og ”Smejen” Niels Andersen. Der blev købt en målmandstrøje og 4 trøjer.

Banen: Når vi kører mod syd fra Øster Hornum og er forbi kurven ved Hornumgård, ser vi på højre side den mark, som blev lejet af Ole Adamsen for 75,00 kr. for et år. Det var et stort fremskridt. Ganske vist gik der lige midt over banen en markvej. Den blev så nogenlunde jævnet, og da det ikke var lige foran mål, fandt man sig i de skæve opspring, som bolden kunne lave, hvis den faldt på kanten af hjulsporene. Når der var kamp, blev der valgt måldommere. Der var ingen net, og det skulle være vidnefast, at bolden var mellem stængerne. Skolen fik også lov til at benytte banen. Der var ingen problemer med opvarmning. Vi løb jo fra skolen til pladsen.

Vore fodboldidoler var dem, der havde spillet før. Mejerist Thomasen, der kunne lave mål ved at ”nikke” bolden, Josva Skræm, der ligeledes kunne ”nikke”, og Frits Hansen, der kunne helflugte i målet. Han stod gerne der, hvor bolden kom, for skulle han løbe mere end fem skridt, så var det ikke ham. Men han lavede målene, og de andre sled og fodrede ham. Skomager Iversen sprintede på højre wing. Tit så hurtigt, at han var langt foran bolden.

Fremgangsmåden en træningsaften var den, at de først ankomne legede lidt foran det ene mål, indtil der var kommet så mange, at de kunne deles i to hold. Man valgte et par målmænd, og så skiftedes disse til at vælge, så flokken blev fordelt på to hold, og så var der ”kamp”. Efterhånden fandt man ud af, at det kunne være sjovt at få fat i et fremmed hold.

Vi husker stævnerne. Det første, der er omtalt, blev holdt i august 1932. Følgende klubber blev indbudt: Godthaab, Støvring og Byrsted, alle med 2 hold. Der blev samlet ind blandt byens borgere til en vandrepokal. Der gik mange timer den søndag, der var stævne. Da vi drenge havde set det, ville vi også prøve at spille med fremmede. Først cyklede vi rundt til Chr. Pindstrup, Rye Andersen og de andre drenge i Hæsum-Estrup for at få dem med. Så til Byrsted for at spørge, om de ville spille. Når de så sagde ja, cyklede vi igen rundt for at samle tropperne. Det blev for træls. Hartvig, der boede på Centralen, satte vi så på holdet, for at få ham til at ringe rundt. Da han opdagede, at det var derfor, at han kom på holdet, ville han ikke ringe, og så blev han sat af igen. Vi ville helst spille med Byrsted-drengene før eller efter sommerferien. En feriedreng i Byrsted kom fra København. Han løb os fuldstændig over ende, når han var med. Nej, ”Københavneren” var ikke vores livret. Men han havde også set et hold fra England spille, og det havde han lært en masse af, sagde han, blandt andet kunne han lave mål med hælen. Det indgik så i vort træningsprogram, at vi skulle ”gi’ en englænder”.

Godthaab-drengene brød vi os ikke om. De var for store og for gamle, mente vi. Det kunne også tydeligt ses, hvis de ikke blev barberet. Endnu et minde fra den tid. Der var drengestævne på banen øst for byen, på Schön's mark. Byrsted-holdet kunne mønstre 9 mand, og Arne Larsen og jeg fik lov til at spille på Byrsted-holdet (vi var 12 og 13 mand). Nu ville skæbnen, at de to hold skulle mødes i slutkampen. To af drengene på Hornum-holdet skulle hjem og trække køerne ind. Jeg blev på Byrsted-holdet, da jeg er født i Byrsted. Men jeg husker endnu, at angriberne fra Hornum bad mig lade dem få bolden. Jeg var back og Byrsted-mand. Vi blev ikke senere sat af holdet.

Øster Hornum havde også en ungdomsforening. Den havde virket fra før år 1900 og var aktiv helt op i fyrrerne. Under krigen var det heldigt, at vi havde to foreninger, da der kun måtte holdes bal en gang om måneden i hver forening. Men det skridt til sammensmeltning, som skete med gymnastikforeningen, blev aldrig taget.

Og så en festdag. Ved en gymnastikopvisning onsdag den 21. marts 1934 blev ØHIs fane indviet. Fem hold havde fælles indmarch. Der var opvisning af fem hold gymnaster, i alt 100 gymnaster: Herre motionshold, damer, herrer, drenge og småpiger. Det var i det gamle forsamlingshus. Den store sal bestod dengang af de rum, hvor der er toiletter, forgangen og den lille sal plus en del af den nuværende store sal. Det var trange forhold. Derefter blev kaffebordet dækket, hvor flere talere havde ordet. Forstander Holger Bidstrup holdt tale, uddeler Kjøbsted, der var gymnast, takkede dem, der var kommen til stede fore deres interesse og den støtte de derved gav foreningen og Ths. Madsen, der var leder, talte for fanen, som gerne skulle være det samme for vor forening, som Dannebrog er for vort land. Og så selvfølgelig formanden bager Andersen, der talte for kammeratskabet inden for foreningen som en betingelse for et godt arbejde, ligesom han berørte at holde en god tone indenfor foreningen, at hvert enkelt medlem følte sit ansvar og pligt til at værne om den

fane, som var indviet og om foreningen, således at dens ry var i god sportsånd. I dagens anledning havde man formået S. P. Jensen, Svenstrup, hvis far har været uddeler i Øster Hornum, til at komme og fortælle om gymnastikken i Øster Hornum de første år fra ca. år 1900. Jeg kan huske, at jeg tænkte: "Alt dette skulle skrives ned". Senere samme år kom samme S. P. Jensen, der var kredsformand, og viste film fra Årsfesten 1933 og Vallekildefesten 1934.

Niels G. Jensen blev valgt som suppleant i maj 1934. Hermed er han fanget af interessen for idrætsforeningen, med tryk på "dræt". Igen holdes der fest. Mon programmet kunne gentages i dag? Foredrag ved Poulsen, Aabybro, fælles kaffebord, optræden af lokale kræfter, derefter bal - næppe!

Når jeg nu vil nævne Niels G. Jensen, hænger det sammen med, at han sad i den bestyrelse, der i 1936 vedtog at oprette en fond til køb af jord til idrætsanlæg. Den øvrige bestyrelse var Carl Haase, N. Iversen, Stenild Andersen og S. C. Andersen. Der skete nu en deling af foreningen modsat sammensmeltningen ved starten. Den nye forening "Øster Hornum Idrætsanlæg" var således et ægte barn af ØHI. Dette barn blev omgående myndig. Foreningen fik sine egne love. Når man fandt det nødvendigt med en særskilt forening, hænger det sammen med, at udskiftning af unge, især ved novemberskiftet, kunne blive farlig. I min tid som folkeregisterfører har jeg været ude for at udstede flyttebeviser til langt over 100 unge den 1. november. Der blev da indført en bestemmelse om, at kun bosiddende kunne blive medlem. Dog kunne bestyrelsen dispensere, hvis der var enstemmighed. Eksempel: Niels G. Jensen. En anden forsigtighedsregel: Foreningen måtte ikke arrangere noget, der medførte økonomisk risiko for foreningen.

*Bager
Andersens
spade*

I første omgang valgte idrætsforeningen et udvalg, som bestod af smed Andersen, bager Andersen og skomager Iversen til at arbejde med idrætsanlægssagen. Niels Andersen blev formand for den nye forening, og der blev fremdeles et snævert samarbejde med ØHI.

Optoget startede i Sandgraven

Der blev spillet indivielsekamp i silende regn

I 1940 var Danmark besat. Ingen baller foreløbig. Så kom tiden med alsang og algang og dyrkelse af sammenholdet. Krigen havde selvfølgelig indflydelse på dagliglivet, også i ØHI, men sammenholdet blev fremherskende. Enighed gør stærk, og kollegaforeningen "Øster Hornum Idrætsanlæg" kunne den 11. august 1940 holde indvielse af stadion - i dagregn.

På trods af regnen var der mødt mange mennesker for at overvære festen. Fodboldkampe, blandt andet mellem AaB og Chang Aalborg, gymnastik af elitegymnaster, boksning, håndbold m.m. holdt tilskuerne i ånde. Min far Niels Andersen skrev en lejlighedssang til dagen: Øster Hornum-sangen, som viste sig at kunne overleve. ØHI var støtteforening for "Idrætsanlægget" og hjalp til med forskellige arrangementer, hvor 25 % af overskuddet blev overført til "Idrætsanlægget". Men det var byens og omegnens indsats, der muliggjorde, at der blev skabt de bedste betingelser for, at ungdommen kunne drive sport. Nu var man fri for at leje bane. Tiden med bane i engen ved Utha, vest for kirken hos Peter Sørensen, hos Vilhelm Schön og andre steder var forbi. Der var efter lange og trange forhandlinger blevet købt ca. 2½ td. land jord fra præstegården, og der forestod nu et vældigt planeringsarbejde. Hedeselskabet lavede planen til dræningen og planeringen, og byens arbejdere under Niels Jønssons ledelse foretog planeringen, finplaneringen, tilsåningen og beplantningen lededes af konsulent Bødker, Skalborg. Der er flyttet over 5000 m³ jord, hvortil egnens landmænd stillede befordringsmidler gratis til rådighed. Under planeringen blev der midt på pladsen fundet en stor sten, som blev transporteret op på skråningen og forsynet med årstallet for indvielsen.

Der har af byens og omegnens beboere været udført meget frivilligt arbejde under vederlag, såvel af unge som ældre. Anlægget kostede 10.000 kr., og der skyldtes kun ca. 1.000 kr. uden tilskud fra kommune og stat. De ca. 9.000 kr. er indkommet ved kontante bidrag fra egnens beboere og fra fire store basarer. Kontante tilskud fra idrætsforeningen på 800 kr. og fra foreningen "Skjold" på ca. 250 kr. Endvidere renter af kapital, samt kontingent af de i fonden stående medlemmer og indvielsesfesten. Foruden bestyrelsen skal nævnes tømrer Karl Haase og købmand Frederiksen og flere, som har lagt et stort og godt arbejde ved stadions fuldførelse.

Møller-Niels

Og så husker vi "Møller-Niels". Han havde ikke fået de mange talenter, men han var en trofast "passer", en titel han var meget stolt af. Han stod troligt og holdt vagt over ure og tegnebøger, når spillerne havde klædt om i det fri. Om vinteren "passede" han den lille sal under gymnastikken. Var der pigegymnastik, kunne drengene jo godt tænke sig at få et "kik", men Niels var der straks: Ingen kikke-likken her!

Det blev for primitivt. Så i 1941 opstod ønsket om at få et klubhus. ØHI indledte forhandling med "Idrætsanlægget". Nu kom denne forenings lov om forbud mod økonomisk risiko til sin ret. Pladsen var sikret, økonomisk. Skulle der lånes til investering, var det ikke denne forening. Grunden var der, men det blev ØHI, der sammen med håndværkerne senere fik huset op at stå.

Vest for idrætsanlægget ligger den smukke skovklædte bakke, der til daglig kaldes Katbakken. Denne bakke ejes af præstegården, men blev velvillighed fra menighedsrådets side overladt til idrætsanlægget ved præstegårdens udstykning. På Katbakken, som smukt falder sammen med sportspladsen, er der af idrætsanlægget anlagt et smukt anlæg efter udkast af havebrugskonsulent Bødker, Skalborg.

Anlægget på bakken fik sin officielle indvielse ved idrætsugens indledning søndag den 27. juni 1943. Der blev talt af menighedsrådets formand Søren Thrysoe, der på menighedsrådets vegne overlod bakken til idrætsanlægget og tolkede derefter i smukke ord de tanker, der var grundlaget for overdragelsen. Der var sang af Godthåb sangforenings kor, bager Andersen talte og lovede at der skulle blive værnet om stedet. Derefter holdt pastor Kiilerich, Øster Hornum, indvielsestalen, hvori han stærkt betonede håbet og ønsket om, at der må blive værnet om bakken, og at de ord der kom til at lyde derfra, må give idrætsfolkene den ballast, som giver en sund sjæl i et sundt legeme, og erklærede derefter anlægget for åbent. Over 600 mennesker overværede indvielsen.

Den tyske besættelseshær indførte undtagelsestilstand fra den 29. august til den 6. oktober 1943. JBU's turnering måtte ligge stille (forsamlingsforbud). I en periode under krigen måtte alle under 21 år ikke

færdes ude efter kl. 20⁰⁰. Vi holdt bal i forsamlingshuset fra kl. 16⁰⁰ og holdt op, når de forskellige på grund af udgangsforbudet tog hjem. Nogen kom måske til at overnatte i en fremmed seng for at afvente morgenens komme, en udmærket undskyldning. Kulturen lå ikke stille i byen. Vi var en snes stykker, der havde dannet en biblioteksforening for at få et sognebibliotek op at stå. ØHI viste sin interesse ved på et møde i august 1943 at bevilge et tilskud på 15 kr. én gang for alle. Men det er en helt anden historie. Under kulturen må også nævnes, at ØHI i den sidste krigsvinter startede folkedans. Lærer Kaj Nielsen blev leder, og jeg strøg fiolen. Jeg mindes endnu vore forberedelser. Kaj Nielsen med en stor pude som partner, når vi skulle indøve takterne.

Jeg har holdt mig langt væk fra at beskrive kampe og spillere, men jeg vil dog nævne én kamp. Den skulle spilles i Mølholm lige efter krigen. På en lastbil med generator drog spillerne og publikummer af sted, og vi skulle gennem Aalborg. Folk gloede på os. Det kunne jo være frihedskæmpere, der var ude "at samle ind". Det var netop i de dage.

En basar i november 1944 havde givet et overskud på 2235 kr. Heraf var de 1500 kr. sat ind på en konto til klubhus. For en del af resten ville man blandt andet købe "fod- og håndboldtrøjer". En ansøgning blev sendt til varedirektoratet for at få indkøbstilladelse. Ak ja, jeg glemmer ikke, hvor svært det var at få pigerne i ens dragter og bukser til gymnastikopvisning. Vi lejede hos et firma i Aalborg. Engang gik det galt. Firmaet havde lejet ud til en anden klub også. Jeg blev enig med Karl Granat, der var chauffør, om at vi skulle have dem, om vi så skulle trække dem af de andre. Karl fik dem.

Selv om sporten er det primære for ØHI, har der været mange gøremål for bestyrelsen for at støtte idrætten. Foruden baller blev der spillet diletant. Der har været utallige på "de skrå brædder". Af og til måtte man opgive på grund af "personalemangel", men det var sjældent. Men man ville gerne finde egnede. Det var som regel Henry Schøn, der tog slæbet med at finde stykker og personer, og selv ofrede han tiden på at lære en rolle. Mit største ønske i mange år var at få tildelt en rolle, men det glippede.

Derimod var jeg fingrene i et par "Gøglervogne". De var blevet moderne i radioen. Vidt og bredt samledes fulde huse, når der blev arrangeret "Gøglervogn". Også i Øster Hornum kom der mange. Vi var ikke så forvente. Fjernsynet havde ikke skruet vore forventninger op. En båndoptagelse fra den tid siger noget om standarden - og det var ikke lige godt alt sammen. Præmiewhist var også på mode - med fulde huse.

Optog ved indvielsen af håndboldbanen

Pastor Knudsen holdt tale ved indvielsen

Hvordan gik det så med klubhus? Jo, søndag den 15. august 1954 blev klubhus og den nye håndboldbane indviet. Man nåede det altså, inden ØHI havde 25 års jubilæum. Håndboldbanen er bager Andersens værk, ingen tvivl om det. Vel var der nogen, der hjalp ham, men han var der selv tidlig og sent. Det så håbløst ud, men det lykkedes.

Det ny klubhus

Håndboldkamp, Henry Schøn er dommer

ØHIs jubilæum den 17. juni 1956 er kun omtalt ganske kort i protokollen, nemlig således: ”Programmet for jubilæumsfesten den 7. juni blev lagt til rette”. Om selve festen berettes kun, at ”Aage Buus, Tranten, havde indsendt en klage over, at han havde fået maling på en jakke til jubilæumsfesten”. Bestyrelsen vedtog at sende jakken til rensning.

ØHI arbejdede videre med de daglige ting. Nye ting blev af og til forsøgt. Badminton fx, men det var i begyndelsen svært at få ørenlyd for denne sport i ØHI. Derfor startede vi en speciel badmintonklub. Jeg husker formålsparagraffen, der indeholdt bestemmelse om, at klubben skulle arbejde for at få en tennisbane. Forhandlingsprotokollen er væk. Så gik igen en halv snes år. Citat fra et møde den 26. februar 1965: ”Efter nogen diskussion vedtog man at etablere en 25-øresklub på den måde, at man tegnede sig for 25 øre pr. mål, som serie 4 fodboldholdet laver i turneringskampe. Pengene skal bruges til lysanlæg på stadion”. En morsomhed fra et møde i den 9 mand store bestyrelse i 1966: ”Alle medlemmerne mødte op ...” Det var nok ikke det almindelige. Om det var 25-øresklubben, der gav resultat, kan jeg ikke sige, men i 1968 blev serie 4 kredsvinder, og man besluttede at købe et lysanlæg i Svenstrup for 300 kr. Det kunne ikke ses helt til Støvring, som det der nu er sat op. I 1969 fik man tilbud på et nyt lysanlæg. Pris ca. 23.000 kr. Man fik hertil et tilskud på 10.000 kr.

Stadion set fra oven, 1955

Da jeg var i bestyrelsen i 1945-46, kom Henry Schøn også i bestyrelsen. Jeg har gemt hans navn til sidst. Min beskrivelse af ØHI uden særlig omtale af ham ville være tåbelig. Med skiftende formænd fra 1945 til 1961 var han den støtte, der holdt sammen på det hele, når nye ansigter kom til. Og fra 1962 til 1975 var han formand. Var vi tilfreds med ham i de mange år? Selvfølgelig. Ellers havde vi vel valgt en anden. Jeg har tit beundret ham for det slæb han gjorde. Vel, det var hans interesse, men der hører meget til at ofre så megen tid, som han gjorde. Vi er mange, der skylder ham tak, og det er forståeligt, om han blev træt af os (det ved jeg ikke, om han er). Lad os håbe, at andre vil forsøge at løfte arven efter Henry Schøn. Det er ikke let at leve op til hans indsats.

Klubhuset 1978

Efter hvad jeg kan se, skete der en strukturændring midt i 70'erne. Arbejdet blev fordelt på flere hænder, den gamle tid blev afløst af en ny. Foreningen blev større med de nye indvandrere. Frugten af det arbejde, der var gjort gennem årene, blev høstet, da det lykkedes at få et nyt klubhus, nye baner og til sidst nyt lysanlæg.

Men laurbærkransen tilhører ”de gamle”. 25-øresklubben gør det ikke mere. Øster Hornum by og omegn svigtede ikke de unge i gamle dage. Gid de unge vil skønne på det, og heller ikke skuffe byen.